

»Že dobro!« odseka opat, pokliče drugega sobrata in mu preda ključ, zakaj sprevidel je, da si pri vratih s Pavlihom ne more pomagati. Obrne pa se k njemu in reče:

čaka, da pokliče večerni zvon pobožne brate k molitvi. Komaj zazvoni, se prvi prikaže nad stopnicami opat, za njim ostali menihi. Vsakteri misli položiti nogo na prvo

»Tebi izročim drug posel. Kadar gredo menihi k večernicam, pojdi in jih preštej, če so vsi. Ali če koga prezreš, pojdeš!«

Pavliha se pokloni in odgovori: »Gospod, težak posel mi nalagate, a z božjo pomočjo upam, da mu bom kos.«

Ko se stemni in se približa čas večernic, gre Pavliha ter izmakne položne stopnice, ki so vodile iz samostana dol v kapelo. Pa se postavi spodaj pri vratih v kapelo in

stopnico, a vsakteri jo pomoli v prazno in zaropota proti kapeli.

Kakor padajo, tako jih šteje Pavliha. A do kraja jih ni preštel, zakaj opat, ki je padel prvi, se je prvi dvignil, stopil k njemu in mu ostro rekel:

»Pavliha, ti nisi za nas. Poberi se in pojdi, kamor hočeš!«

Tako je Pavliha še tisti večer skončal svoje premišljevanje in pokoro v samostanu in noč ga je zatekla že zunaj samostanskih vrat.

(Konec prihodnjič.)

TRI ZA SMEH

Oče: »Torej kakšen je tvoj novi učitelj, Ivanček?«

Ivanček: »Oh, strašno pobožen!«

Oče: »Kako pa to veš?«

Ivanček: »Vselej, kadar odgovorim, sklepa roke in pravi: »Moj Bog, za pet ran božjih!«

»Kdo pa je snedel dva krofa, Janko?«

»Pes — mama. — Jaz sem ga videl.«

»In kdo mu je dal ključek jedilne shrambe?«

»Tale vaš vitez pa malo škili, Janko.«

»To bo najbrže zato, gospod profesor, ker sem risal s kitajskim tušem.«